

SZÜLETÉSNAP. A mind a mai napig futballozó hatvanesztendős Császárt az unokája tanította meg újra élni

Albert: Csak előre nézzünk!

SINKOVICS GÁBOR

– Milyen az új ház?

– Nem palota, de én nagyon szeretem. Az a legjobb, hogy két percre van a Floreszék otthonától. Eleinte furcsa volt megszokni, hiszen szonhét évig éltünk a Szépvölgyi úton, egy gyönyörű házban, együtt a család, aztán egyszer csak nagy lett az a ház. Nem élt velünk már Magdi lányom, Flóri is megnőtült, és akkor úgy döntöttünk a feleségemmel, hogy elég lesz nekünk egy kisebb is. A fiam találta Óbudán ezt az épületet, kicsit fel kellett újítani, valamelyest helyre kellett pofozni, aztán már költöztünk is... Látja, még mindig úgy beszéllek, mintha élne a nejtem.

– Nagyon fiatalon vesztette el.

– Még nem volt ötvennyolc éves. Olykor durva és igazságtalan tud lenni az élet, elkészült az új házunk, éppen olyan lett, ahogyan elterveztük, rendezgettük, szépítettük, aztán tíz nappal a költözés után meghalt a feleségem. Most huszonharmadikán lesz két éve ennek. Emlékszem, kedden rosszul lettem, kórházba vitték, aztán csütörtökön elment. A mai napig nem tudom, milyen betegség vitte el, mert ő sohasem panaszkodott nekem, én pedig egyszerűen képtelen voltam rá, hogy megkérdezzem az orvosokat. Sohasem felejttem el a pillanatot, amikor Floresz hívott a kórházból, és azt mondta, anyu nincs többé.

– Hogyan tudott megbirkózni a tragédiával?

– Harminchét évet éltünk együtt, boldogan, felneveltünk két gyereket, mindenünk megvolt, és még sok közös élményt várt ránk. Amikor elvesztettem, hirtelen nem tudtam mit kezdeni magammal, néhány pillanat alatt értelmetlenné vált minden – de ez nem tartott sokáig, mert ott voltak nekem a gyerekek és az unokám. Azt mondom én önmagamnak, ha nem lett volna a családom, talán már nem is élek. Nem szabad megöregedni család nélkül – az életnek úgy már nincs igazán értelme. Magdi és Flóri tartotta bennem a lelket, szinte vigyáztak rám, hol az egyik, hol a másik jött hozzám, vagy én mentem át Floreszékhez. Remek lány a Judit, a Flórika felesége, olyan ő is, mintha a lányom lenne. Gondoskodtak rólam, én meg beletemetkeztem a játékba. Az unokám újra megtanított élni.

– Visszaszámolva az éveket, immár öt- és a legkisebb Albert.

– Pontosan. Nem is tudom, hogyan becézgessem. Hol azt mondom neki, hogy „Kisőreg”, hol meg „Macinak” szólítom. Van neki millió játéka, de persze labdából van a legtöbb, jobbal, ballal rugdossa, kétféleképpen, mint a nagyapja.

– Azért bibetetlen, hogy a Jóisten milyen gyorsan tekeri ezt az időgépet. Olyan, mintha a múlt béten, vagy legalábbis a múlt hónapban rendezték volna az Üllői úti stadionban a gálameccset, amelyen az ötvenesztendős Albert Flóriánt ünnepelték.

– Látja, éppen erre gondoltam én is, amikor jöttem be a Fradi-pályára, metróról. Annyira friss az emlék, hogy minden pillanatára emlékszem, sőt, akkor még pályára is léptem, de ma ezt már nem vállalnám.

A vesztesnek nincs kegyelem

– Ugye nem azt akarja mondani, hogy megöregedett.

– Eszemben sincs megöregedni, meg aztán rendszeresen futballozom. Vasárnap délelőttként a Népligetben jövünk össze, és valami irtózatossá meccset játszunk. Látni kéne Novák Dezsőt, Szóke Pistát, Juhász Pistát, és persze a többieket, ahogy hajtanak. Majdnem olyan az egész, mint amikor a Manchesterrel játszottunk VVK-elődöntőt. Aki veszt, annak nincs kegyelem, fröccsözés közben megszégyenül. Régen állandó felállásban játszottunk, az utóbbi időben pedig választunk. Így mindig más és más az összeállítás, és elárulom, én általában a győztes csapatban szerepelhetek. Persze, nem ez a lényeg, hanem a mozgás, és persze a foci utáni fröccsözés, beszélgetés. Szeretek együtt lenni a társakkal, mert néha olyan, mintha még mindig fiatalok lennénk.

– Ha most egyszer csak megjelenne az Üllői úton a Teremtő, vagy legalábbis valamelyik anygalkája, majd azt kérdezné öntől: „Mondja, Albert sporttárs, hány éves szeretne most lenni?”, akkor mit válaszolna?

– Édes öregem, ez nem komoly kérdés. Érdeklődtek már nálam, mi lenne, ha újra tízennyolc éves lennék? De arra sem válaszoltam, mert ez az egész egyszerűen nem érdekel. Hatvanéves vagyok, tökéletesen kibékülve a korommal és az élettemmel. Így jó, ahogy van. Ez a hatvan esztendő annyit csodát tartalmaz a számomra, számtalan emlékek megajándékozva, hogy nekem egy szavam nem lehet semmire. Amúgy is azt vallo, előre nézzünk, ne hátra.

– Azért én mégis visszanezdelek egy kicsit. Hogyan és hol is kezdődött?

– Ezerkilencszázötvenkettő októberében a Fradi-pályán. Tizenegy éves voltam, cingár gyerek, nagy fülekkel, a futball-labda bővületében. Hercegszántón éltünk a családdal, és a bátyám egyik barátja, Fülöp Józsa egyszer csak azt mondta, vigyük a Flórit a Fradiba. Imádtam a Ferencvároset, de az apám is, meg az egész családom szeretete, így nem is kerülhettem máshová. Azon az októberi napon toborzót tartott a Fradi, és több

„Nem szabad megöregedni család nélkül, az életnek úgy már nincs is igazán értelme”

száz gyerekekkel együtt én is jelentkeztem. Tisztán előttem van, ahogy Száger Misi bácsi beállt a balszélre, én meg csak futok, és cselezek. Fura volt még nekem is, hogy Kinizsinék hívták a csapatot, semmi zöld-fehér, piros-fehér dresszt adtak ránk. Hát így indult.

– Az első bajnoki meccset már pontosan őrzi a krónika. Diósgyőr, Népstadion, a végeredmény három-egy.

– Még nem voltam tízennyolc éves, amikor Tátrai Sándor beállított a nagy csapatba. Szerencsém volt, mert ő pontosan ismerte a képességeimet, hiszen három évig edzőm volt az ifiben.

Mészöly Kálmán, a nagy barát

– Remek a memóriája, emlékszik mindenre és mindenkire, gondolom, azt sem felejtette el, amikor egy Vasas elleni rangadón a tizenhatoson belül földre buppanó Mészöly Kálmán kezére gurította a labdát, a bíró meg tizenegyet adott.

– Képzeli el, néhány hete itt, a Fradi-pályán találkoztam Kálmánnal. Megörültünk egymásnak, annak rendje és módja szerint lementünk az étterembe, és elkezdtünk beszélgetni. Ő mondta, hogy siet, de annyira belefeledkeztem a múltidézésbe, hogy majdnem három órát ücsörgöttünk. Persze, az a meccs is szóba került, és Mészöly úgy csinált, mintha ma is dühös lenne a turpisságért. Nem lehetett kihagyni: vittem föl a labdát, ő egy csel után a földre került, én meg szinte a kezére vezettem a lasztit. Ha jól emlékszem, olasz bíró vezette a mérkőzést, és azonnal a tizenegyes pontra mutatott. Kálmán felugrott, mindenki előtt ismert a habitusa, odarohant hozzám, és azt kérte tőlem szinte kiabálva: „Flóri, ugye te is láttad, hogy nem volt tizenegyes?” En meg bólogattam, hogy persze, Kálmán, igazad van, erre odarángott a bírónak, csaknem fellökte, és azt magyarázta az olasznak, hogy kérdezze csak meg tőlem, jogos-e a büntető vagy sem. Ott aztán egyetértettem a játékvezetővel, hogy nekünk igenis jár az a tizenegyes. Azt hittem, menten agyonvág a Kálmán, de a barátságunk ettől nem változott.

– Hallani, hogy olykor felbukkantak az éjszakában is együtt.

– Olykor... Általában négyen mászkáltunk el együtt – Farkas János, Mészöly Kálmán, Szűcs Lajos és én, és időnként Novák Dezső is csatlakozott hozzánk. Félre ne érte, mi nem részegkedtünk, csak kikapcsolódtunk. Beültünk valamelyik kerthelyiségbe, vagy bárba, aztán jól éreztük magunkat.

– Más: azt mondja meg nekem, hogy nekünk, magyaroknak miért nem jött össze semmi? Az 1962-es és az 1966-os világbajnokságon is éremre esélyes válogatottunk volt. Az idősebb szurkolók erre pontosan emlékeznek, még ma is fújják az összeállításokat, és emlegetnek egy bizonyos Latisev nevű bírót, a szovjet átkot, Rákosi Gyula elrontott ziccerét, Gelei József potyagóljait... Szóval, miért nem nyertünk semmit?

– Erre nem egyszerű válaszolni. Azt mondom, hogy a chilei világbajnokságon szerepelt válogatottunk reális esélye volt, ha nem is a világbajnoki címre, de legalább is a döntőbe kerülésre. Erős csapatunk volt, telis-tele nagyszerű futballistákkal. Győztünk az angolok ellen, majd jött a sorsdöntő, csehszlovákok elleni találkozó, amelyen a szovjet játékosvezető, az ön által is említett Latisev nem adta meg Tichy Lajos szabályos gólját – kiestünk, így a csehek kerültek a fináléba, és kikaptak a braziloktól. Nézzük csak meg a hatvanas éveket, a római olimpián bronzérem, ugyancsak harmadik hely a spanyolországi Eb-n, mindmind elszalasztott lehetőség.

– Egyszer sem sírt a nagy vereségek után?

– Nem volt jellemző rám a sírás, inkább belül éltem meg mindent. Nem vagyunk egyformák, emlékszem, amikor hatvanhatban kiestünk, a fél csapat zokogott, de ugyanígy volt hatvanhatban is. En nem.

– Ha a válogatottal nem is sikerült semmit nyernie, a Fradival bepótolta mindezt. – A mi hatvanhetes bajnokságunk talán minden idők legjobb Ferencvárosa volt, és ezért elsősorban Lakat Károly bácsinak lehetünk hálásak. Szóval, az a hatvanhetes Fradi elképesztő balszerencse folytán nem indulhatott a BEK-ben. A csehszlovákok a hatvanhatalmas politikai események miatt nem indultak a kupaküzdelmekben, és így mi sem mehettünk. Pedig szerintem megnyertük volna

a bajnokcsapatok versengését, hiszen akkor már túl voltunk a VVK-győzelmen.

– Ön viszont megkapta az Aranylabdát. Mondja, sok irigye volt itthon?

– Azt szoktam mondani, hogy ez az egyetlen labda, amelyet a világ legjobb védői sem tudnak elvenni tőlem. Bizonyára voltak irigyeim, de ez engem nem érdekelt.

Meghívó ment Vargának

– Kibagyhatatlan a kérdés: Varga Zoltánt meghívja a gálára?

– Természetesen! Amikor az ötvenéves születésnapomat ünnepeltem, akkor is itt volt, és most is névre szóló meghívót küldtem neki Győrbe.

– Nincs önben biányérvet? Tudjuk, hogy a brazil Flamengótól kezdve az európai nagycsapatokig, mindenbová bívták.

– Mentem volna, de nemcsak én, hanem a többi hazai klasszis is. Valamennyiünket bombáztak ajánlatokkal, de akkor ez nem volt összeegyeztethető a szocialista erkölccsel, disszidálni meg nem akartam, mert szerettem itthon élni.

– És edző, igazán edző sohasem akart lenni?

– Nem én. Nekem elég volt a fiatalokkal foglalkozni. Nem az én világom.

– Tudom, hogy évek óta metróról jár dolgozni. Mindig meg akartam kérdezni, hogy sohasem volt jogosítvány?

– Hogyne lett volna. Hatvanketőben vettem meg első kocsimat, egy használt Ford Taunust, aztán az Opelbe szerettem bele, az utolsó autóm pedig egy Toyota Corolla volt. Talán még tíz évvel előzött is mentem vele, de aztán a Floresz azt mondta, hogy apu, majd én elviszlek ide is, meg oda is. A végén leszoktam a vezetéstől. Jó ez így nekem. Jövekt a metrón, és sokszor odaülnek hozzám, mondanak egy-két jó szót, vagy csak kérdezik, hogy vagyok.

– Néztem a Fradi-múzeumban a zöld-fehér katonaládáját, amelyet Nagy Béla úgy őrzi, mint a bűfűjű sárkány az elrabolt királykisasszonyt, és nebezen tudom elképzelni, ahogy géppuskával lö, basal a sárban, pedig még képet is láttam erről.

– Három hónapig tartott, hatvanöt novemberétől februárig. Még arra is emlékszem, hogy éjfél után egy perccel szereltünk le, boldogan – ott volt Mészöly Kálmán, Káposzta Benő, Szűcs Lajos, néhány sülyemelő. Komoly kiképzés volt az, de bevallom, háború esetén nem sokra mentek volna velem. Na, de a háború szót ne is emlegessük, mert félelmetesek voltak ezek a képek Amerikából, a terrortámadásról.

– Szokott még álmódzni?

– Miről álmódoznak? Jól érzem magam a bőrömben. Szombaton Floreszékkel elmegyünk vacsorázni, vasárnap, remélem, sokan eljönnek majd az Üllői úti gálára, a jövő héten pedig jut időm koccintani a barátaimmal. Nemcsak a születésnapomra iszunk, hanem arra is, hogy jövőre lesz ötven esztendője, hogy a Fradihoz tartozom.

HIRDETÉS

HONDA SZALLERBECK

NÁLUNK INGYENES!!!
5 AJTOS HONDA CIVIC, FELAR NÉLKÜL
VALASZTHATÓ CSALÁDI ÉS SPORT
EXTRA CSOMAGOKKAL.

HONDA SZALLERBECK KFT.
1185 Budapest, Üllői út 812. Tel.: 291-5555
www.honda-szallerbeck.co.hu

Üllői úti múltidézés a BL-csapattal is

Albert Flórián ünnepése természetesen nem nélkülözheti a nosztalgikus elemeket, de a Császár hatvanadik születésnapjára rendezett műsor egyben a közelmúlt is emlékeztet. Vasárnap 18 órától a Ferencváros Üllői úti stadionjában nagyszabású műsort rendeznek a 75-szörös válogatott tiszteletére, és a gálán a Fradi mai csapata a hat évvel ezelőtti együttessel méri össze tudását.

Nos, az akkori csapat tagjai közül újra egymás mellett öltözik többek között két MTK-játékos, Hajdu Attila és Zavadzsky Gábor, a Fradi jelenlegi szakosztály-igazgatója, Szeiler József, a REAC edzője, Simon Tibor, a ZTE védője, Telek András, a Siófok középpályása, Páling Zsolt, a Fradi-íflket dirigá-

ló ifjabb Albert Flórián, szó van az Energie Cottbus légiósának, Vincke Ottónak a szerepléséről, és újra zöld-fehér mezt húz a sorsdöntő gólok szerző Zoran Kuntics. Persze, az akkori és a jelenlegi keret tagjai között van némi „átfedés”: a megbeszélések szerint Hrutka János és Keller József a BL-csapatban játszik, s ezt a gárdát erősíti majd az 1995 nyarán Portóba költöző Lipsei Péter és a zöldeknel 1993 őszén szereplő világválogatott, Détári Lajos.

Noha ezen a gálán (amelyre, mint ismert, a Császár születésnapjára való tekintettel hatvan forintba kerülnek a jegyek) nem az eredmény a fontos, mégis érdekes a kérdés: egy igazi fradista vajon kinek szurkol majd?

A 60. SZÜLETÉSNAPI GÁLA TÁMOGATÓI:

ADIDAS, AVIS autókölcsönző, BACARDI-MARTINI Hungary,
Budapest Gyógyfürdői és Hévízei Rt., DELTA BUILD Kft., GERHARD Építőipari
Vállalkozás, GYÓRI Likőr Ipar, KALOTHERM Rt., MAGYAR ATV,
NEMZETI SPORT, N.R. BAU Kft., NECKERMANN, PANNON Beton,
PENTA Kft., RAFINANCE BAU Kft., RECORD Reklám Kft., YBL Tervező **in-KAL**

FERENCVÁROSI TORNA CLUB
BUDAPEST, IX. K. U. 1899